

ՍԱՐԵԿԻՆ

Մի՞թէ եւ դու ամպի նըման չունիս յասուկ հայրենիք,
Որ դառնաշունչ քամու ձեռքին դառնում է միշտ խա-
ղալիք.

Թողած քերթի սրտ ու արտ քաղցր ցոյ ցոյեչու՝
Մղում է դէպ անասպաներ առազները ջրեչու:

Հին քարեկամ, սիրուն սարեակ, ինչո՞ւ եկար դու աշ-
տեղ,

Որտեղ չկայ ոչ մի ծաղիկ եւ ոչ կոկոն վարդագեղ:

Այն ծաղկածին հովիտները ու շենքերը հողատուն

Ասպնջական լէ՛ռին կարող լինել բոցնիդ սիրատուն:

Նայի՛ր շուրջդ. տե՛ս. բոլորը առազով է ծածկուած.

Արդեօք ինչո՞վ պէ՞տք է շինես քեզ համար բոցն կառա-
ւած:

Չողի ծայրին տախտակեայ մի բոցն է ճնկել չար ման-
կիկ,

Այն տե՛ղ պէ՞տք է եւ ձու ամեն, եւ հասցնես ձագ
գողորիկ:

Դարձիր, սարեակ, հոգի՛դ սիրես, դէպի Մասիս, Ա-
րագած,

Կարօտակեզ ողջոյնս տար հայրենիքիս սիրագգած,

Գէթ իմ տեղը դու վայելիր եղեմական ծաղկանց հոտ,
Եւ գովարար ջուրն աղբիւրի, ուր մակաղի գառանց

հոտ:

ԲԵՆԻԱՄԻՆ ՏԷՐ ԳՐԻԳՈՐԵԱՆ